

anerkendte Sygekasser har Fortsættelses-sygekasser for hver Centralforening for sig, saaledes at der bliver nogenlunde ensartede Betingelser og nogenlunde kendte Forhold for dem, der vil forsikre sig.

Dette Princip med, at alt skal være i København, at Danmark er København og København er Danmark, er et saare farligt Princip. Jeg erkender som enhver anden, at København er en herlig og munter By, jeg er meget glad ved København. Den har jo den store Fordel, at den i Munterhed kun staar tilbage for en eneste By i Landet, nemlig Aalborg. Ser vi paa, hvad der nydes i vore Restaurationer, vil vi lægge Mærke til, at Omsætningen i Aalborg udgør 138 Kr. pr. Individ, medens den her i København kun udgør 118 Kr. De vil forstaa, at jeg tænker, at dette ogsaa er en Motivering for den Mand, der altid er saa skarp i sine Angreb paa sin lille Kundekreds i København, til fornøftigvis at anlægge Hovedkontoret for Jydsk Andelsfoderstofforretning i København.

Men fraregnet denne fornøftige Hensyntagen til København er der jo en evindelig Tale om, at alt skal være i København, og jeg synes ogsaa, den højtærede Sundhedsminister i saa Henseende har sine Mangler. Han har jo den Undskyldning, at han er den eneste københavnske Minister i det i det ærede Medlem Hr. Pinstrups Aand siddende Ministerium, saa han har maaske nogen Grund til altid at foretrække de kære Københavnerne. Jeg vil dog her minde ham om hans udmærkede Forgænger Minister Sigurd Berg, der ogsaa vidste at drage Fordel ude fra Landet til Nytte for Administrationen i den røde Bygning. Men jeg ved jo af Erfaring, at den højtærede Sundhedsminister, naar Sigurd Bergs Navn nævnes, skrækslagen udbryder: Kan noget godt komme fra Sigurd Berg!

Et af Hovedpunkterne i Diskussionen om den anden store sociale Lov, Invalidforsikringsloven, var jo, om den i det hele taget var lovlig. Vi har i den Tid, der er gaaet, set, at forskellige invalideforsikrede har i Sinde at anlægge Sag angaaende denne Lovs Lovlighed. Som denne Lov er formet, vil der jo komme en Række Spørgsmaal, som kræver Afgørelse ved Højesteret. Jeg skal paa mit Partis Vegne henstille til den højtærede Sundhedsminister, at han igen henstiller til Justitsministeren, at de første sagsøgende i disse Principspørgsmaal faar fri Proces.

I Trentalen staar omtalt, at dette Ministerium har til Hensigt at ordne For-

holdene med Hensyn til vore sindssyge. Den Vej, Ministeriet her anviser, tror vi er rigtig, men hele Spørgsmaalet vil jo komme frem, naar selve Forslaget i Finansudvalget eller andetsteds kommer til nærmere Afgørelse — det vil blive Tidspunktet for dette Spørgsmaals Behandling.

Men foruden denne Række af Institutioner er der jo en Række Personer, som tror, at deres Velfærd — og for en enkelt Gruppens Vedkommende Berettigelse — er noget afhængigt af den højtærede Sundhedsminister. Neppe var Sundhedsministeriet dannet, før vi saa Husmødre, Jordemødre, Sygeplejersker, Tandlæger, Apotekere, Medicinalvarefabrikanter og Læger komme og stille hver sine Krav til Sundhedsministeriet — for Sundhedsministeriet maatte jo være Borgen for alle disse Personers Interesser —, og som Slut paa Rækken saa vi Kvaksalverne med en Repræsentant for dette høje Ting som Ordfører søge Anerkendelse af vort demokratiske og folkelige Ministerium. Jeg vil meget gerne henstille til den højtærede Sundhedsminister at udtale sig om hele Kvaksalverilovgivningen, som efter de Domme, der er faldet i det sidste Aar, i allerhøjeste Grad trænger til en Revision. Jeg har altid ment, at et Sundhedsministerium var en Uting, og naar man ser paa, hvorledes Folk er kommet løbende, netop fordi vi har faaet Sundhedsministeriet, vil jeg tro, at et Socialministerium langt tydeligere og skarpere antyder, hvad det paagældende Ministeriums Hensigt og egentlige Op-gave er.

Idet jeg nævner den Række af Mennesker, som i forskellige Anledninger, baade egenyttige og uegenyttige, kommer til Sundhedsministeriet, vil jeg gerne spørge den højtærede Sundhedsminister, om han vil udtale sig om sin Stilling til Autorisation af Sygeplejevæsenet. Sygeplejerskerne har gennem mange Aar ventet paa Statsautorisation. Mon der ikke ved lidt Energi fra den højtærede Sundhedsministers Side kunde komme lidt Gang i det Arbejde, saa det kunde blive sluttet?

Der har — jeg tror ikke mindst, fordi man har faaet en Doktor som Sundhedsminister — rejst sig en Række hygiejniske Spørgsmaal, som har været mere fremtrædende end nogen Sinde. Jeg ser saaledes, hvorledes Stadslægen i København, Dr. Chrom, ved et større hygiejnisk Møde i Odense har udtalt sig. Nu har jeg desværre ikke Stadslægens Udtalelser — de vil først senere blive offentliggjort i Nordisk Hygiejnisk Tidsskrift, saa jeg har dem